

N:o 14.

Ank. till Riksd. kansli den 20 mars 1893, kl. 3 e. m.

Konstitutionsutskottets utlåtande, i anledning af väckta motioner, innefattande förslag till dels ändrad lydelse af §§ 1, 4, 5, 7 och 12 i den mellan Sverige och Norge upprättade riksakt dels ock dermed sammanhängande ändringar i regeringsformen, riksdagsordningen och tryckfrihetsförordningen.

I motion n:o 7 inom Andra Kammaren har herr A. V. Ljungman anført, bland annat, hurusom de under det sist förflutna året med ovanlig styrka framträdande frågorna om ordnandet af unionsförhållandena med Norge, föranlett honom att till Riksdagens pröfning förlägga förslag till ändring af såväl riksakten som regeringsformen, riksdagsordningen och tryckfrihetsförordningen.

Förslaget till ändring af riksakten är så lydande:

Riksakten.

§ 1.

1. Konungarikena Sverige och Norge, af hvilka hvartdera förblifver ett fritt, odelbart och sjelfständigt rike, skola vara oupplösligen förenade under en Konung med inbördes jemlikhet och sidoordnad ställning, på sätt denna riksakt närmare bestämmer.

2. Utöfver hvad i denna riksakt finnes stadgadt ordnas de förenade rikenas unionella förhållanden genom gemensamma lagar, för hvilkas stiftande, förklarande, ändrande eller upphäfvande fordras bifall af Konungen och begge nationalrepresentationerna, i öfverensstämmelse med hvad hvartdera rikets grundlag föreskrifver om allmän lags stiftande.

3. Krig och fred äro städse för rikena gemensamma. Genom anfall eller förolämpning emot det ena förnärmas äfven det andra. Vid förhandlingar med främmande magt, äfven om föremålet angår endast det ena af rikena, uppträder Konungen alltid i egenskap af begges gemensamme regent.

§ 4.

1. Konungen har högsta befälet öfver krigsmatgen till lands och sjös i hvartdera af de förenade rikena. Han är berättigad att samman- draga och att mot rikenas fiender använda hela den på hvarje tid i rikena befintliga styrka, utan andra inskränkningar och vilkor än de, som varda fastställda i af Konungen och begge nationalrepresentationerna, på sätt i § 1 mom. 2 föreskrifves, stiftad gemensam lag för de förenade rikenas försvarsväsende.

De förenade rikena åligger att hvar för sig icke allenast under fredstid städse underhålla en efter folkmängden lämpad krigsmagt, så organiserad, öfvad och utrustad att den, så snart krig utbryter, kan gå i strid, samt försedd med erforderliga förråd och tillräckligt ersättnings- manskap, utan äfven att, i händelse af krig, gifva åt denna krigsmagt den ytterligare tillökning, rikenas tillgångar medgifva och upprätthåll- landet af deras sjelfständighet fordrar. Hvartdera rikets nationalrepre- sentation tillkommer att bevilja de medel, den för krigsmagts under- håll, öfning och utrustning anser nödiga.

När det i anledning af krig eller krigsfara nödigt blifver, att någon del af krigsmakten utrustas, bör, i den mån det med tillbörligt afse- ende å för handen varande omständigheter lämpligen ske kan, hvartdera riket efter sin folkmängd i rustningen deltaga.

Finner Konungen nödigt att meddela en för rikena gemensam föreskrift angående någon angelägenhet, som i begge såsom kommando- mål är att anse, skall han, på det i hvartdera riket stadgade sätt, in- hemta deras mening, som, enligt de der gällande bestämmelser, vid stadgad ansvar hafva att ärendet föredraga, samt fatta sitt beslut i

deras samtida närvaro. Är fråga om krigsrustningar eller krigsföretag, böra cheferna för vederbörande militära regeringsdepartement inom begge rikena, äfven om de ej hafva att föredraga målet, vid dess afgörande vara tillstädes, så vida det utan olägenhet ske kan. Finner någon af rådgifvarne Konungens förhåfvande till sin beskaffenhet eller sina följder vådligt, bör han tillstyrka Konungen att, innan det verkställes, till ett krigsråd deröfver kalla tvenne eller flere högre militära embetsmän, helst lika många från hvartdera riket; Konungen dock obetaget att fatta sitt beslut, utan att sådant krigsråd hålles, eller att, om det sammankallas, å dess yttrade tankar göra det afseende, honom godt synes. Öfver gemensamma kommandomål, äfvensom öfver förhandlingar i ofvannämnda krigsråd, föres protokoll, som undertecknas af de tillstädesvarande.

2. Konungen eger att begynna krig och sluta fred, ingå och upphäfva förbund, traktater och andra öfverenskommelser med främmande magter, affärda och emottaga sändebud, samt utnämna och erkänna konsulter.

Vill Konungen begynna krig eller sluta fred, skall han uti det i nästföljande stycke omförmälda unionella statsrådet för behandling af utrikes ärenden framställa de skäl och omständigheter, som i anledning häraf böra tagas under öfvervägande, och deröfver från hvartdera rikets hela statsråd inhemta betänkanden samt, så vidt tiden det tillåter, fullständiga berättelser om rikenas tillstånd i afseende på finanser, försvarsanstalter, med mera. Konungen sammankallar derefter ministern för utrikes ärendena och så många af sina rådgifvare från begge rikena, som äro eller efter omständigheterna kunna komma tillstädes, till ett utomordentligt unionelt statsråd, i hvilket ofvannämnda betänkanden och de afgifna berättelserna skola för honom föredragas. Hvarje närvarande ledamot af detta statsråd skall då till protokollet, vid den ansvarighet hvartdera rikets grundlag bestämmer, yttra sitt af- eller tillstyrkande, hvarefter Konungen eger att fatta och utföra det beslut, han finner för rikena gagneligast.

Ärenden, som angå det ena rikets eller begge de förenade rikenas förhållande till främmande magter, äfvensom frågor om tillsättande eller entledigande af minister för utrikes ärendena, sändebud hos främmande magter och tjenstemän vid beskickningarne samt öfriga till utrikesdepartementet hörande embets- och tjenstemän, föredragas inför Konungen af ministern för utrikes ärendena eller den hans ställe företräder. Vid föredragningen skola jemväl, till i regeln lika antal från hvartdera riket, minst två ledamöter af hvartdera rikets statsråd vara tillstädes.

Föredraganden och samtliga närvarande statsrådsledamöter skola till protokollet yttra sina meningar under den ansvarighet, hvartdera rikets grundlag bestämmer, och fatte Konungen i deras närvaro besluten. Alla meddelanden i dessa ärenden till främmande magt eller till Konungens sändebud i utlandet skola, utan afseende å ärendets beskaffenhet, ske genom ministern för utrikes ärendena.

Till minister för utrikes ärendena, sändebud hos främmande magter samt embets- och tjenstemän vid beskickningarna och i utrikesdepartementet kunna såväl svenske som norske män och till konsulsbeställningar jemväl utländingar nämnas.

Hvartdera rikets bidrag till utgifterna för utrikes ärendenas behöfvande lämpas efter förhållandet mellan rikenas folkmängd, hvaremot bidraget till konsulatväsendet bestämmes med hänsyn ej allenast till folkmängden, utan äfven till handelsflottans dräktighet inom hvartdera riket samt storleken af dettas varuomsättning med utlandet, och så att afseende tillika fästes å hvad hvartdera rikets fartyg erlægga i konsulatavgifter. Härigenom är dock icke någon inskränkning gjord i den hvartdera riket tillkommande rätt att pröfva utgifternas nödvändighet.

3. Ett af hvartdera rikets nationalrepresentation för sig vid början af dess förhandlingar hvarje år valdt utskott af högst tjugu ledamöter ege att, särskildt för sig, äska de i föregående tvenne moment omförmälda protokoll, dock endast i det, som rör allmänt kända och af utskottet uppgifna händelser; och skola protokollen eller afskrifter deraf till utskottet utlemnas på Konungens befallning, meddelad i den ordning, som ofvan föreskrifves i fråga om beslut i utrikes ärenden. Ej må utlemnadt protokoll eller något af dess innehåll eller till detsamma hörande handlingar offentliggöras, så framt det icke påkallas deraf att, enligt det ena rikets eller begge rikenas grundlagar, mot Konungens rådgifvare beslutats åtal inför riks rätt eller anmälan om entledigande. I annat fall eller i annan ordning, än nu är sagdt, må nationalrepresentationerna icke kunna fordra utlemnande af protokoll eller handlingar rörande samma ärenden.

En af hvartdera rikets nationalrepresentation för sig hvarje år utsedd revision af högst tolf ledamöter eger att särskildt för sig, enligt af vederbörande nationalrepresentation fastställd instruktion, granska förvaltningen af de medel, som af utrikesdepartementet behöfvas för bestridande af utgifterna för de förenade rikenas gemensamma angelägenheter.

Ministern för utrikes ärendena kan för embetsförbrytelser ställas under tilltal, på sätt hvartdera rikets grundlag bestämmer om tilltal in-

för riks rätt, men dömes efter af Konungen och begge nationalrepresentatio-
nerna i den ordning, § 1 mom. 2 föreskrifver, stiftad gemensam lag
utaf en unionel riks rätt, bestående af fyra de äldste ledamöterna af hvart-
dera rikets högsta domstol, dervid den äldste ledamoten från det rike,
den åtalade tillhör, förer ordet, och mer än hälften af samtliga leda-
möternas röster fordras för den åtalades fällande.

Sändebud hos främmande magter samt embets- och tjenstemän vid
beskickningarna och i utrikesdepartementet kunna för embetsförbrytelser
tilltalas endast efter Konungens befallning och i det af rikena han be-
stämmer. Konsuler må tilltalas för embetsförbrytelser i det af rikena,
Konungen förordnar, så vida icke förbrytelsen innefattar förnärmelse
särskildt emot det ena riket eller dess undersåtar, i hvilket fall den
skyldige ställes till ansvar inom detta rike.

§ 5.

Såväl den norske statsminister som de tvenne norska statsråd,
hvilka åtfölja Konungen, skola hafva säte och öfverläggningsstämma i
det svenska statsrådet, när inrikes ärenden der föredragas, hvilka angå
begge rikena.

Då inför Konungen i norska statsrådet, när eller hvar det är sam-
ladt, inrikes ärenden föredragas, som angå begge rikena, skola trenne
ledamöter af det svenska statsrådet der äfven hafva säte och stämma.

I dylika mål skall i förra fallet den i Norge och i senare fallet
den i Sverige varande regeringens betänkande inhemtas, så vida de ej
fordra ett så hastigt afgörande, att tiden sådant icke medgifver.

§ 7.

1. Intill dess begge rikenas representanter äro församlade och
hafva förordnat om regeringen under Konungens minderårighet, skall
ett af lika antal svenske och norske ledamöter sammansatt unionelt
statsråd, under namn af Sveriges och Norges interimsgovernment, förestå
rikenas styrelse, med iakttagande af dessas ömsesidiga grundlagar.

Denna unionella interimsgovernment skall bestå af ministern för ut-
rikes ärendena, en svensk och en norsk statsminister samt så många
af hvartdera rikets statsråd inom sig utsedde ledamöter, att hela antalet
medlemmar i interimsgovernmenten varder åtta och af dessa fyra svenske

och fyra norske män. Vid förfall för ministern för utrikes ärendena förordne interimregeringen annan svensk eller norsk man i hans ställe, dervid iakttages, att, om ställföreträdaren tillhör annat rike än den ordinarie, det ofvan stadgade förhållandet emellan svenske och norske medlemmar genom motsvarande inträde af ny och utträde af befintlig statsrådsledamot återställes. Vid längre tids förfall för någon af öfrige ledamöter väljer statsrådet i det rike, till hvilket han hör, annan af sina medlemmar att under tiden i regeringen ingå.

Interimsregeringen skall hafva sitt säte i Sveriges hufvudstad, om icke sådana hinder möta, som göra det omöjligt eller olämpligt.

De föreskrifter, hvartdera rikets grundlag innehåller angående förordnande af särskild regering för det rike, i hvilket Konungen icke uppehåller sig, gälla likaledes, när styrelsen föres af interimregeringen. Denna kan äfven i den utsträckning, den sjelf bestämmer, till statsrådet i det rike, der den har sitt säte, uppdraga afgörandet af sådana detta rike rörande inre angelägenheter, som icke angå begge rikena.

Med målens föregående beredning och granskning förhållas i öfrigt enligt de i vederbörande rike gällande föreskrifter.

Föredragningen af de hos interimregeringen förekommande mål fördela dennas ledamöter sig emellan såsom de lämpligt finna. Interimsregeringen öfverlägger och beslutar, utan att öfrige ledamöter af statsrådet äro tillstädes. I fråga om den ministern för utrikes ärendena åliggande skyldigheten att föredraga ärenden, som angå förhållandet till främmande magt, gälla föreskrifterna i § 4. Med föredragning och afgörande af kommandomål förhållas efter ty derom i allmänhet är stadgadt.

Ordet föres vexelvis af främste ledamoten från hvartdera riket. Ombyte sker hvarje vecka, och afgöres genom lottning hvilken af dem första gången skall föra ordet. Interimsregeringens ledamöter kunna dock, för att undgå sådant ombyte, inom sig välja ständig ordförande, dervid ingen anses lagligen vald, så framt icke mer än hälften af samtliga ledamöterna gifvit honom sina röster.

Interimsregeringen kan ej fatta giltigt beslut, der ej minst två ledamöter från hvartdera riket äro tillstädes. I händelse af skiljaktiga meningar, fattas beslutet efter de flestes röster. Äro rösterna lika delade, gälle, om ordföranden är af interimregeringen vald, den mening, han biträder, utom när i angelägenhet, som ej angår förhållandet till främmande magt, beslut fattas allenast för det rike, till hvilket han ej hör. I sådana mål bestämmer främste ledamoten från det rike utslaget. Är ordföranden icke af interimregeringen vald, har ministern

för utrikes ärendena eller den hans embete förestår den afgörande rösten i mål, som angå förhållandet till främmande magt. I andra ärenden deremot skall, när beslut fattas allenast för det ena riket, dettas främste medlem, men eljest den, som för tillfället förer ordet, bestämma utslaget.

I interimsregeringen föres protokoll öfver gemensamma ärenden på begge rikenas, men, om målet angår blott det ena riket, endast på dettas språk. Protokoll och utgående expeditioner underskrifvas af samtliga tillstädesvarande ledamöter.

2. Vid alla de tillfällen, då, efter rikenas grundlagar, styrelsen föres af statsrådet, skall denna interimsregering, på sätt ofvan stadgats, utöfva samma styrelse; dock att Konungen, när han utom de förenade rikena reser eller varder så sjuk, att han icke regeringsärendena vårdar, eger förordna ordförande och de ledamöter, som eljest skolat af rikenas statsråd utses, samt att sådan ordförande alltid tillkommer den afgörande rösten, då vid besluts fattande rösterna äro lika delade.

3. I afseende på det ansvar och den granskning af deras förvaltning, ledamöterna i interimsregeringen underkastade äro, gälle hvad ofvan i § 4 mom. 3 samt i rikenas grundlagar derom är stadgadt.

§ 12.

1. Denna riksakt skall i begge rikena hafva kraft och giltighet såsom grundlag samt gälla framför deras särskilda grundlagar. Vid de tillfällen, då ed afläggas till någotdera rikets grundlagar eller konstitution, anses riksakten derunder inbegripen.

2. Ändringar i eller tillägg till riksakten kunna endast ske genom Konungens och begge rikenas nationalrepresentationers sammanstående beslut och för öfrigt i den ordning, som för grundlagsändringar i hvartdera riket bestämmes; dock att Konungens sanktion af förändringar i eller tillägg till denna akt kan meddelas inom sextio dagar efter det den af nationalrepresentationerna, som senast handlagt ärendet, åtskilts.

De med detta förslag närmast sammanhängande ändringar i regeringsformen äro följande:

§ 1.

1. Sveriges rike skall styras af en konung och vara ett arfrike med den arfsföljd, som i fastställd successionsordning stadgad är.

2. Sveriges rike är under samme konung oupplösligen förenadt med konungariket Norge, på sätt närmare bestämmes i en af Konungen och båda rikenas nationalrepresentationer antagen riksakt, hvilken gäller framför rikets särskilda grundlagar.

§ 5.

Statsrådet skall bestå af nio ledamöter, bland hvilka Konungen utnämner en att vara statsminister och statsrådets främste ledamot. Desse ega att alla i statsrådet förekommande ärenden öfvervara. Ej må fader och son eller bröder på en gång vara ledamöter af statsrådet.

§ 32.

Minister för utrikes ärendena, sändebud hos främmande magter och tjenstemän vid beskickningarna samt öfriga till utrikesdepartementet hörande embets- och tjenstemän nämne och entledige Konungen i den ordning, som i 11 § i fråga om utrikes ärendens behandling föreskrifven är.

Öfriga af förslaget föranledda eller dermed sammanhängande ändringar återfinnas, i regeringsformen under §§ 5, 6, 7, 11, 12, 13, 34, 35, 36, 38, 43, 85, 86, 105, 106 och 107; i riksdagsordningen under § 38 mom. 2, §§ 43, 53, 57, 72 och 73 samt i tryckfrihetsförordningen under § 2; och tillåter utskottet sig att beträffande dessa ändringar hänvisa till motionen.

Härförutom har herr Ljungman uti motion nr 210 af anledning att afskiljandet af utrikes regeringsärendena från öfriga i »statsrådet» föredragna ärenden och det fullt följdriktiga genomförandet af en dylik omgestaltning af rikets konstitutionella förhållanden förde med sig ännu flera ändringar i grundlagarna, än de ofvan nämnda, samt dessutom en betydande omarbetning af § 11 regeringsformen, hemställt om ytterligare ändringar af §§ 4, 5, 11, 32, 35, 65 och 89 regeringsformen, § 38 mom. 2 och § 57 riksdagsordningen samt § 2 mom. 4 tryckfrihetsförordningen.

Enligt detta sistnämnda förslag skulle § 11 regeringsformen erhålla denna lydelse:

§ 11.

Utrikes regeringsärenden, hvarmed förstås alla de, som angå rikets förhållande till främmande magter, skola, på det sätt Konungen lämp-

ligast synes, beredas och handhafvas, under i 106 och 107 §§ stadgadt ansvar, af ministern för utrikes ärendena, eller den hans ställe företräder, tillsammans med statsministern och chefen för samfärdselsdepartementet. Ministern för utrikes ärendena tillhör att dessa mål inför Konungen föredraga och anmäla i närvaro af nämnde ledamöter af statsrådet, Konungen dock obetaget att flere sådane tillkalla. Är statsministern eller är chefen för samfärdselsdepartementet hindrad att vara tillstädes, tillkalle Konungen i den hindrades ställe en annan statsrådets ledamot. Sedan Konungen af desse embetsmän inhemtat till protokoll anförda råd, för hvilka de blifva ansvarige, fatte Konungen i deras närvaro besluten; åliggande det den dertill särskildt förordnade att protokollet föra. Finna nämnde rådgifvare Konungens beslut vara af beskaffenhet att medföra för riket vådliga förvecklingar med främmande magt, åligge det dem kraftiga föreställningar göra. Af besluten i dessa ärenden må Konungen låta till statsrådets kunskap komma hvad honom nyttigt synes, så att kännedom äfven af denna riksstyrelsens gren måtte hos statsrådet finnas. Alla meddelanden i dessa mål till främmande magt eller Konungens sändebud i utlandet skola, utan afseende å ärendets beskaffenhet, ske genom ministern för utrikes ärendena, som vare ansvarig för att meddelandena öfverensstämma med enligt förestående stadgande till protokoll förda beslut.

Beträffande öfriga i samma motion föreslagna grundlagsändringar hänvisar utskottet till motionen.

Då, enligt utskottets åsigt, under nuvarande förhållanden icke något förslag till ändring af de för föreningen mellan Sverige och Norge gällande stadganden bör från svenska Riksdagens sida framställas, hemställer utskottet,

att herr Ljungmans motioner n:is 7 och 210 i ofvan anmärkta delar icke måtte föranleda någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 20 mars 1893.

På utskottets vägnar:

O. BERGIUS.

Reservationer:

af herr *Ljungman*, som ansett att utskottet, med anledning af ifrågasvarande delar af motionerna i Andra Kammaren n:is 7 och 210, bort hemställa,

»att följande förslag till ändrad lydelse af §§ 7, 11, 12, 13, 32, 35, 36, 38, 43, 86 och 105 regeringsformen, § 38 mom. 2 riksdagsordningen samt § 2 mom. 4 tryckfrihetsförordningen måtte af Riksdagen antagas att hvila till vidare grundlagsenlig behandling:

Regeringsformen.**§ 7.**

Alla regeringsärenden med undantag af sådana, som i 11, 13 och 15 §§ omförmälas, skola inför Konungen i statsrådet föredragas och der afgöras.

§ 11.

Utrikes regeringsärenden, hvarmed förstås alla de, som angå rikets förhållande till främmande magter, skola på det sätt, Konungen lämpligast synes, beredas och handhafvas af ministern för utrikes ärendena tillsammans med statsministern och någon annan statsrådets ledamot eller, der ministern för utrikes ärendena tillika är statsminister, två andra statsrådsledamöter. Ministern för utrikes ärendena tillhör att, med undantag för de fall, hvarom 13 § handlar, dessa mål inför Konungen föredraga och anmäla i närvaro af nämnde ledamöter af statsrådet. Är statsministern hindrad att vara tillstädes, tillkalle Konungen i hans ställe en annan statsrådets ledamot. Är ministern för utrikes ärendena frånvarande, föredrage den statsrådets ledamot, Konungen äfven i detta fall tillkalle. Sedan Konungen af desse embetsmän inhemtat till protokoll anförda råd, för hvilka de blifva ansvarige, fatte Konungen i deras närvaro besluten; åliggande det den dertill särskildt förordnade att protokollet föra. Finna nämnde rådgifvare Konungens beslut vara af beskaffenhet att medföra för riket vådliga förvecklingar med främmande magt, åligge det dem kraftiga

föreställningar göra. Af besluten i dessa ärenden må Konungen låta till statsrådets kunskap komma hvad honom nyttigt synes, så att kännedom äfven af denna riksstyrelsens gren måtte hos statsrådet finnas. Alla meddelanden i dessa mål till främmande magt eller Konungens sändebud i utlandet skola, utan afseende å ärendets beskaffenhet, ske genom ministern för utrikes ärendena, som vare ansvarig för att meddelandena öfverensstämma med till protokoll förda beslut.

§ 12.

Konungen eger att i den ordning, föregående paragraf stadgar, ingå i afhandlingar med främmande magter. Innebär sådan afhandling begränsning af Riksdagens beskattnings- eller lagstiftningsmakt, skall den underställas Riksdagens pröfning och godkännande.

§ 13.

Vill Konungen ingå förbund med främmande magt, börja krig eller sluta fred, kalle då till ett utomordentligt statsråd statsrådets samtliga ledamöter, — — — — —

§ 32.

Sändebud hos främmande magter och tjänstemän vid beskickningarna samt öfriga till utrikesdepartementet hörande embets- och tjänstemän nämne och entledige Konungen i den ordning, som i 11 § i fråga om utrikes regeringsärendens behandling föreskrifven är.

§ 35.

Statsrådets ledamöter, presidenter -- — — — — lifregementets corpser, cheferne för öfriga särskildt för sig bestående militära corpser eller bataljoner samt cheferne för artilleriet, fortifikations-, fältmättnings- och sjömättningsväsendet hafva förtroendesysslor, hvarifrån — — — —

§ 36.

De, som bekläda domareembeten, så högre som lägre, samt alla andra embets- och tjenstemän, än de i 32 och 35 §§ nämnde, — — —

§ 38.

Alla ifrån Konungen — — — — — stridande emot denna regeringsform, göre han deremot föreställning; yrkar — — — — —

§ 43.

Går Konungen i fält — — — — — Med de mål, Konungen då sjelf afgör, förhållas på det sätt, som 8 och 11 §§ stadga.
— — — — —

§ 86.

Med tryckfrihet — — — — — de protokoll undantagna, som uti statsrådet och hos Konungen i utrikes ärenden och kommandomål föras — — — — —

§ 105.

Lagtima Riksdags konstitutionsutskott ege att äska de protokoll, som öfver regeringsärenden hos Konungen blifvit förda, utom dem, som angå utrikes ärenden och kommandomål — — — — —

Riksdagsordningen.

§ 32.

2. Utskottet åligger ock att äska de öfver regeringsärenden hos Konungen förda protokoll, med undantag af dem, som angå utrikes ärenden och kommandomål — — — — —

Tryckfrihetsförordningen.

§ 2.

4:o. — — — — —

Att protokoll, hållna hos Konungen i utrikes ärenden och kommandomål — — — — —

Att ej några handlingar eller diplomatiska personers enskilda anteckningar eller berättelser rörande utrikes regeringsärenden, hvilka — — — — — ;»

af herrar *Hedin, Bengtsson, Johnsson, Vahlin, Wikstén* och *Elowson*, som ansett utskottets yttrande böra erhålla följande lydelse:

»Enär utskottet håller före, att de förändringar i riksakten, som kunna finnas nödiga, svårligen torde låta sig genomföras på annat sätt, än att förslag derom, efter aftal mellan båda ländernas regeringar, samtidigt framläggas för Riksdagen och Stortinget, föranlåtes utskottet att hemställa,

att motionerna ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.»

samt af herr *Dahn*.